

[Justitsministeren.]

Frihedsbevægelsen. Jeg er ganske uenig i det Synspunkt, som ligger til Grund for disse Bemærkninger, men jeg finder ingen Anledning til her at gaa nærmere ind paa dem.

Det ærede Medlem Hr. Bækgaard dvælede ved det Antal paa 300 Personer, som formodedes at være dem, der kunde have Krav paa Erstatning efter Loven. Derom vil jeg sige, at dette Tal, 300, binder jo ingen Steder. Tallet 300 er Tallet paa dem, om hvem det paa Forhaand maatte kunne siges, at Interneringen har været uberettiget som hvilende paa en Misforstaaelse. Enhver, som mener, at han er interneret med Urette, har jo Mulighed for at gøre sit Krav gældende og faa sin Sag prøvet.

Det ærede Medlem fremsatte ogsaa et Spørgsmaal, der refererer sig til § 7, 2det Stykke. Ja, jeg synes nu ikke, at Affattelsen kan give Anledning til nogen Misforstaaelse. Det er klart, at Meningen er, at hvis en Kendelse er gaaet den, der søger Oprejsning, imod og han derfor ønsker Afgørelsen prøvet ved Ankenævnet, saa er der Mulighed for, at selve Oprejsningsnævnet, naar nye Oplysninger bliver forelagt for det, straks kan gøre sin Kendelse om og imødekomme Begæringen, og saa er der jo ingen Grund til at gaa til Ankenævnet. Det er ikke Meningen at afskære nogen, der er utilfreds med Nævnets Afgørelse, fra at gaa til Ankenævnet. Saadan kan Lovforslaget, synes jeg, heller ikke læses.

Endelig fremsatte det ærede Medlem en Bemærkning om det, der staar i Folketingsudvalgets Betænkning om, at de Regler, der gennemføres her, ikke berøver nogen den Adgang til Erstatning hos det offentlige, som han bortset fra Bestemmelserne i denne Lov maatte have. Herom skal jeg sige, at det Spørgsmaal blev drøftet i Udvalget i det andet høje Ting, hvor jeg netop sagde: Jeg synes, det er meget godt, det staar i Udvalgsbetænkningen, det hører efter min Mening ikke hjemme i Loven, for det er klart, at Loven vil ikke berøve nogen en Adgang til Erstatning, hvis han i øvrigt har den. Det Tilfælde, der kan blive Tale om, er, saa vidt jeg kan skønne, det i øvrigt ganske klare, at der kan faas Erstatning ogsaa efter Retsplejelovens Kapitel 93 a om ulovlig eller uberettiget Anholdelse eller Fængsling, og det er klart og fremgaar ogsaa af selve denne Lov, at det Erstatningskrav bestaar ved Siden af.

Det ærede Medlem Hr. Malchau talte om de forskelligfarvede Attester, som er blevet givet ved Løsladelsen af internerede,

og det ærede Medlem Hr. Rytter var inde paa det samme. Jeg tror, jeg ved en tidligere Lejlighed har kunnet oplyse, at de Bekymringer, der paa dette Omraade gør sig gældende, beror paa en komplet Misforstaaelse. De hvide Attester bliver givet til dem, hvis Anholdelse af Frihedsbevægelsen beror paa en Fejltagelse, det vil sige hvor Forholdene laa saadan, at man ved Løsladelsen maatte mene, at Anholdelsen, Interneringen, berøede paa en Fejltagelse. De kulørte Attester blev givet til Personer, med Hensyn til hvis Forhold der forelaa noget, som gjorde det rimeligt, at de var blevet interneret. Attesterne foregriber, som jeg vist ogsaa sagde ved min Forelæggelse, ikke det ringeste med Hensyn til, hvorvidt de har Krav paa Erstatning efter denne Lov. De kulørte Attester tjente et helt andet Formaal og havde deres ubetingede Berettigelse. Det hændte nemlig og maatte hælde, at det samme Menneske efter at være anholdt eller interneret og efter at have faaet sine Forhold prøvet, blev interneret en Gang til. Det kunde ikke undgaas, saadan som Forholdene var. Det kunde maaske ske, at der kom Bud efter ham en tredje Gang. De Løsladelsesattester, som blev givet, havde bl. a. og navnlig det Formaal, at den paa-gældende skulde have en Dokumentation, som kunde vise, hvis der paa ny kom Bud efter ham, at han havde været inde at gøre Rede for sine Forhold. Som Forholdene stillede sig dengang, var det nødvendigt at give disse Attester, men der ligger ikke noget som helst i Farven eller Udstedelsen af Attesterne om, hvorledes de Mennesker er stillet over for Spørgsmaalet om Erstatning. Det er jo heller ikke saadan, at der ved Udstedelsen af disse Attester til dem, der løslodes, blev sat en Plet paa dem. Nej, det drejede sig om en hel Masse Personer, som maatte interneres i de første Dage, maaske for deres egen Skyld, og som, da der faldt Ro om Tingene, blev løsladt igen. De kunde ikke faa en Attest om, at der intet som helst var at bebrejde dem i deres Forhold før i Tiden.

Det ærede Medlem Hr. Lannung gjorde ogsaa forskellige Bemærkninger, bl. a. den, at det kunde være ønskeligt, at de Satsler, der var fastsat for Erstatning for Tort og Lidelse, ikke var sat med faste Beløb, men sat saadan, at de gav Mulighed for en individuel Graduering; men det gør de jo. Jeg sagde i min Forelæggelsestale, at Satserne var fastsat til bestemte Beløb, for at der ikke ved forskellig Fastsættelse skulde gives et Grundlag for noget, vi var imod, nemlig at der stilles en Vurdering op af, hvorvidt det uberettigede har været saa stærkt